

Димитър Бояджиев

Tempi passati

Синя утринна омара
леко плава над долът.
Дреме мелницата стара
край тревясалия път.

Росни са цветята сини
по съборения зид.
До зида, прикрит в къпини,
чакам влюбен и честит.

Пусто в пътя – ала ето
ален шал се мярна там...
Колко щеш си крий лицето –
знам коя си, душо, знам!

Иде моята любима
нежна, мургава жена,
лека, кръшна, несравнима,
като влюбена сърна.

– Де, Мургашка, се забави?
– Милий!... – И внезапно тя
устни нервни и лукави
впи във моите уста.

... Из самотните пътеки,
уловени под ръка,
волни, упоени, леки,
край зелената река,

с колко приказки сърдечни
любовта ни утеши!
Как тогава вековечни
бяха нашите души!

Твоите прегръдки топли,
гостолобни и добри,
драг приют на страстни вопли,
шъпнеха ми: тук умри!

Колко чист нектар, Мургашка,

аз, ту трепетен, ту тих,
от рубиновата чашка
на устата твои пих...

Помниш старата глогина?
Помниш росния гъстак?
Там ще цъфнат догодина
кринове и ален мак...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6306>]